

EXODUS

Betekenis van de tabernakel deel 1

De voorhof en het heiligdom als beelden van
het naderen tot God

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/exodus/betekenis-van-de-tabernakel-deel-1

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Van buiten naar binnen en de maat van een el	2 min	4
2	Afmetingen en toegang van de voorhof	3 min	5
3	De gordijnen en hun drie kleuren	2 min	7
4	Pilaren en gordijnen van de voorhof	3 min	9
5	Drie soorten licht in de tabernakel	2 min	11
6	God kennen door het licht van de natuur	2 min	12
7	Licht in de gemeente en bij God	2 min	13
8	Gemeenschap met God volgens Johannes	2 min	14
9	Koinonia en wandelen in Gods licht	3 min	16
10	Het bronzen altaar in de voorhof	4 min	17
11	Rooster, gereedschap en draagbomen	3 min	19
12	Het wasvat en de bronzen spiegels	3 min	21
13	Dierenoffers en verzoening door Christus	3 min	23
14	Christus en de Grote Verzoendag	3 min	25

15	Het voltooide offer van Christus	2 min	26
16	Het wasvat als beeld van de doop	2 min	28
17	Wedergeboorte en geestelijke reiniging	2 min	29
18	De vier dekkleden van het heiligdom	3 min	30
19	De buitenkant en de schoonheid van Christus	2 min	31
20	Afmetingen en ligging van de dekkleden	5 min	32
21	De gouden planken en dwarsbalken	3 min	34
	Om verder te lezen		36

1

Van buiten naar binnen en de maat van een el

Nu we de details van de tabernakel gaan bekijken, moeten we beginnen met de dingen die het verst naar buiten liggen en dan naar binnen toe werken. Het hoogtepunt van de tabernakel is het Heilige der Heiligen, met daar de ark van het verbond, het verzoendeksel en de heerlijkheid van God die men daar ontmoette. Maar van buitenaf kom je daar door bepaalde stadia te doorlopen. Het buitenste deel van de tabernakel is wat we de gordijnen van de voorhof zouden kunnen noemen.

Alles in de tabernakel wordt gemeten in el. Wij gaan dat omrekenen naar voet en inch. Veel mensen zullen vertrouwd zijn met het metrieke stelsel dan wij. Ik ben duidelijk niet zo vertrouwd met het metrieke stelsel, maar niemand van ons is erg vertrouwd met ellen. Algemeen wordt aangenomen dat een el ongeveer 18 inch was. Het was geen exacte maat. In de oudheid waren mensen niet zo geobsedeerd door exacte maten als wij. Wij maken namelijk hoogtechnologische dingen die precies de juiste vorm en afmetingen moeten hebben, en de onderdelen moeten perfect in elkaar passen. In de oudheid hadden ze dat soort zorgen niet, en daarom waren globale maten vaak niet exact.

Een el werd beschouwd als de afstand van de elleboog tot het uiteinde van de langste vinger. De gezamenlijke lengte van de onderarm en de hand werd beschouwd als één el. Niet iedereen is even groot, dus die afstand was vanzelfsprekend niet bij iedereen hetzelfde. Maar toen de maat werd gestandaardiseerd, werd die naar algemeen wordt aangenomen vastgesteld op ongeveer 18 inch. Voor onze omrekening kunnen we dus uitgaan van anderhalve voet.

2

Afmetingen en toegang van de voorhof

De voorhof wordt beschreven in Exodus 27, vers 9 tot en met 19. Hij wordt voornamelijk beschreven als een reeks pilaren en gordijnen die, wanneer ze op hun juiste plaats zijn opgehangen, een rechthoekige voorhof vormen met een totale afmeting van 100 bij 50 el. De langere zijden lagen aan de noord- en de zuidkant. De noordelijke en zuidelijke randen waren de langere zijden, en de westelijke rand was korter: 50 el in plaats van 100. Aan de oostelijke rand, in de richting van de zonsopgang, bevond zich de opening. Aan de oostkant was de poort, die werd bedekt door wat ze een scherm noemden. Dit was in feite een soort stoffen gordijn.

Honderd bij 50 el zou 150 voet lang en 75 voet breed zijn. Als je je daar een voorstelling van kunt maken: 150 voet is zo lang als de helft van een Americanfootballveld, van de doellijn tot de 50-yardlijn. Zo lang was de open voorhof. Hij wordt gewoonlijk afgebeeld met witte gordijnen, hoewel er in feite niet staat welke kleur de gordijnen hadden.

Ze worden in Exodus 27 vers 9 als volgt beschreven:

U moet ook de voorhof van de tabernakel maken. Aan de zuidzijde, in zuidelijke richting, moeten kleden voor de voorhof van dubbeldraads fijn linnen komen; de lengte van die ene zijde is honderd el.

EXODUS 27:9

De voetstukken waren de metalen standaarden waarop deze pilaren stonden, zodat ze niet zouden omvallen, en ze waren van brons. Maar de haken en dergelijke waarmee de gordijnen aan de pilaren werden bevestigd, waren van zilver.

Vers 12 zegt:

In de breedte van de voorhof, aan de westzijde, moeten kleden komen van vijftig el, met de tien bijbehorende pilaren en hun tien voetstukken.

EXODUS 27:12

Vers 13 vermeldt dat de breedte aan de oostzijde eveneens vijftig el is, net als aan de westkant.

zodat er vijftien el kleden aan de ene zijde zijn, met de drie bijbehorende pilaren en hun drie voetstukken, en vijftien el kleden aan de andere zijde, met de drie bijbehorende pilaren en hun drie voetstukken.

EXODUS 27:14-15

wat neerkomt op 22 en een halve voet aan weerszijden van de poort.

Aangezien de totale breedte van de oostelijke kant, net als die van de westelijke kant, 50 el is, en zich aan weerszijden van de poort 15 el bevindt, wordt 30 van die 50 el ingenomen door de gedeelten naast de poort. De poort is dus 20 el, oftewel 30 voet, breed. Het is een brede ingang naar de voorhof.

In vers 16 staat:

Verder moet er voor de poort van de voorhof een gordijn van twintig el komen, van blauwpurperen, roodpurperen en scharlakenrode wol en dubbeldraads fijn linnen, borduurwerk; en bovendien vier bijbehorende pilaren en hun vier voetstukken. Alle pilaren rondom de voorhof moeten verbindingen van zilver krijgen. Hun haken moeten van zilver zijn en hun voetstukken van koper. De lengte van de voorhof moet honderd el zijn, de breedte vijftig en nog eens vijftig, en de hoogte vijf el, van dubbeldraads fijn linnen; de bijbehorende voetstukken moeten van koper zijn.

EXODUS 27:16-18

3

De gordijnen en hun drie kleuren

Vijf el is zeven en een halve voet, dus het gordijn rondom de voorhof was zeven en een halve voet hoog. Het zou hoger zijn dan een mens werkelijk overheen zou kunnen kijken. Daardoor onttrok het aan het zicht wat er binnen gebeurde, al was er aan de voorkant dit kleurrijke scherm, dat blauw, purper en scharlakenrood was. Deze drie kleuren vormen ook het overheersende kleurmotief in de tabernakel. Alle drie de afscheidingen — het scherm bij de ingang van de voorhof, het gordijn waardoor je het gebouw binnengaat en vervolgens het voorhangsel dat het Heilige der Heiligen van het Heilige scheidt — hebben deze drie kleuren. De enige uitzondering is het voorhangsel binnenin. Dat heeft die kleuren, maar daarop zijn ook gouden cherubs geborduurd, afbeeldingen van cherubs. We zullen zien dat het gebouw, wanneer we daaraan toekomen, drie of vier bedekkingen heeft. De bedekking die het dichtst bij het gebouw ligt, die je van binnenuit werkelijk zou kunnen zien, is eveneens blauw, purper en scharlakenrood.

Christenen hebben geprobeerd deze drie kleuren met Christus in verband te brengen, en misschien terecht. Blauw, zeggen ze, is de kleur van de hemel en spreekt daarom van Zijn godheid. Rood, zeggen ze, spreekt van Zijn mens-zijn of Zijn lijden. Paars, de andere kleur, is natuurlijk een mengsel waarin blauw en rood zijn samengevoegd. Het zou dus kunnen spreken van Zijn godheid en Zijn mens-zijn, samengevoegd in het paars, dat een mengsel is van blauw en rood. Natuurlijk is paars ook een koninklijke kleur. Christelijke commentatoren wijzen er graag op dat deze kleuren betekenis hebben met betrekking tot Christus, en misschien is het inderdaad de bedoeling dat we ze zo zien.

Vers 18 zegt:

De binnenplaats moet 100 el lang zijn, overal 50 el breed en 5 el hoog, met doeken van fijn geweven linnen en bronzen voetstukken.

4

Pilaren en gordijnen van de voorhof

Dit is niet de enige plaats waar de voorhof wordt beschreven. We kunnen natuurlijk niet iets hebben dat met betrekking tot de tabernakel maar één keer wordt beschreven. Hoofdstuk 38, vers 9 tot en met 20, geeft deze beschrijving ook. In wezen hoeven we

het niet allemaal te lezen, omdat het vrijwel hetzelfde is. Er staat:

Daarna maakte hij de voorhof; aan de zuidzijde, in zuidelijke richting, waren de kleden voor de voorhof van dubbeldraads fijn linnen, honderd el lang. De bijbehorende twintig pilaren en hun twintig voetstukken waren van koper; de haken van de pilaren en hun verbindingsstukken waren van zilver. Aan de noordzijde waren de kleden eveneens honderd el lang. De bijbehorende twintig pilaren en hun twintig voetstukken waren van koper; de haken van de pilaren en hun verbindingsstukken waren van zilver. Aan de westzijde waren de kleden vijftig el lang, met de tien bijbehorende pilaren en hun tien voetstukken; de haken van de pilaren en hun verbindingsstukken waren van zilver. Aan de oostzijde, waar de zon opkomt, waren de kleden eveneens vijftig el lang. De kleden aan de ene zijde waren vijftien el lang, met de drie bijbehorende pilaren en hun drie voetstukken. En aan de andere zijde van de poort van de voorhof — dus aan de ene en de andere kant van de poort — waren kleden van vijftien el lang, met de drie bijbehorende pilaren en hun drie voetstukken. Alle kleden rondom de voorhof waren van dubbeldraads fijn linnen. En de voetstukken van de pilaren waren van koper, de haken van de pilaren en hun verbindingsstukken van zilver; het beslag op hun koppen was van zilver en zij, te weten alle pilaren van de voorhof, waren met verbindingen van zilver verbonden. Het gordijn voor de poort van de voorhof bestond uit borduurwerk, van blauwpurperen, roodpurperen en scharlakenrode wol en van dubbeldraads fijn linnen. Het was twintig el lang; de hoogte — over de hele breedte — was vijf el, overeenkomend met de kleden voor de voorhof. De vier bijbehorende pilaren en hun vier

voetstukken waren van koper en hun haken waren van zilver; het beslag op hun koppen en hun verbindingsstukken waren eveneens van zilver. En al de pinnen voor de tabernakel en voor rondom de voorhof waren van koper.

EXODUS 38:9-20

enzovoort.

Omdat er twintig pilaren waren die samen de afstand van honderd el moesten overspannen, betekent dit dat de gordijnen die tussen deze pilaren hingen elk vijf el breed waren. De pilaren stonden vijf el van elkaar. Natuurlijk waren ze in wezen bedoeld om gordijnen aan op te hangen. De gordijnen waren dus vijf el breed, zodat ze de afstand tussen de pilaren overspanden, en ze waren vijf el hoog. We zullen zeggen dat ze wit waren, omdat we niets anders weten. De linnen gordijnen waaruit de voorhof bestond, waren vijf bij vijf el, oftewel vierkante doeken van zeven en een halve voet bij zeven en een halve voet. Zo was die opgebouwd. We hoeven daar eigenlijk niet verder in detail op in te gaan.

5

Drie soorten licht in de tabernakel

De voorhof was uiteraard in de openlucht en stond daarom open voor natuurlijk licht. Hij ontving zijn licht van de zon. Wanneer je het gebouw binnengaat, zul je merken dat het geen ramen heeft. Wanneer je dus het Heilige binnengaat, heb je kunstlicht nodig, en daarin voorzag de kandelaar. In het Heilige stond de kandelaar, of de menora, die binnen in het gebouw, in het Heilige, voor verlichting zorgde. Maar als je door het voorhangsel het Heilige der Heiligen binnenging, waren er niet alleen geen ramen, maar was er ook geen lamp. Het zou er pikdonker zijn geweest, met als enige uitzondering het licht van Gods heerlijkheid. Als God in het Heilige der Heiligen aanwezig was, zou Zijn sjekinaheerlijkheid het verlichten.

A. W. Tozer heeft, net als misschien ook anderen, een interessante opmerking gemaakt over dit verschil tussen de voorhof, het heiligdom en het Heilige der Heiligen: deze komen overeen met drie verschillende niveaus van het kennen van God. Als we de tabernakel zien als een beeld van het naderen tot God, het komen tot gemeenschap met God en het leren kennen van God, dan is dit iets interessants. In de voorhof ben je het verst verwijderd van het Heilige der Heiligen, en daar heb je het licht van de natuur. Als je het heiligdom binnengaat, heb je het licht van de kandelaar. Als je het Heilige der Heiligen binnengaat, heb je het licht van Gods eigen aanwezigheid, de sjekinaheerlijkheid.

6

God kennen door het licht van de natuur

Wat A. W. Tozer hieruit naar voren bracht, en naar mijn mening terecht, is dat alle mensen het licht van de natuur hebben. Dat wil zeggen: uit de natuur, uit de dingen die God heeft geschapen, weten ze dat er een God is. Maar de kennis van God die uit de natuur verkregen kan worden, is beperkt. Paulus zei in Romeinen, hoofdstuk 1:

Want de dingen van Hem die onzichtbaar zijn, worden sinds de schepping van de wereld uit Zijn werken gekend en doorzien, namelijk én Zijn eeuwige kracht én Zijn Goddelijkheid, zodat zij niet te verontschuldigen zijn.

ROMEINEN 1:20

Maar welke onzichtbare eigenschappen? Paulus zegt:

Zijn eeuwige kracht en Zijn Goddelijkheid.

Dat wil zeggen dat iemand die alleen de natuur zelf waarneemt, kennis zou ontvangen, als het ware licht over God zou ontvangen — verlichting, maar geen specifieke informatie — alleen dat er een God is en dat Hij zeer machtig is. Paulus zegt:

Zijn eeuwige kracht en Zijn Goddelijkheid worden kenbaar uit de dingen die Hij heeft gemaakt.

Zoals de psalmist zei in Psalm 19, vers 1:

De hemel vertelt Gods eer, het gewelf verkondigt het werk van Zijn handen.

PSALMEN 19:1

God spreekt en verlicht mensen door de natuur. In de buitenste voorhof had de mens het natuurlijke licht. Wanneer iemand tot God wil naderen, begint hij daar. Hij begint uit de natuur af te leiden dat er een God is, maar hij weet daar niet veel van. Zodra hij het gebouw binnengaat, wordt het een ander verhaal. Want als het gebouw in enig opzicht de gemeente voorstelt — en dat lijkt zo te zijn, omdat de zeven kandelaars een verband lijken te hebben met de gemeenten, althans in Openbaring:

Het geheimenis van de zeven sterren die u in Mijn rechter hand hebt gezien, en van de zeven gouden kandelaren is: de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven kandelaren die u hebt gezien, zijn de zeven gemeenten.

OPENBARING 1:20

dan kom je dus het lichaam van Christus binnen nadat je bij het altaar en het wasvat bent geweest. Dat is nadat je verzoening en reiniging hebt ontvangen. Vervolgens kom je in de gemeenschap van de heiligen. Daar ontvang je licht van een andere soort.

7

Licht in de gemeente en bij God

In het heilige geeft de lamp licht. Iemand leert God beter kennen in de gemeenschap van de heiligen, omdat de gemeente — en daarmee bedoelen we het ware lichaam van Christus, de ware gemeenschap van gelovigen — het middel is waardoor de kennis van God aan de wereld wordt overgedragen. De Schriften zijn bijvoorbeeld door de gemeente geschreven. Je leert meer over God uit de Schriften dan uit de natuur. Er is een veel uitvoeriger openbaring van God, een ander licht in de tabernakel dan buiten in de openlucht.

Maar wanneer iemand het heilige der heiligen binnengaat, geeft het licht van de kandelaar daar geen licht. Daar, in het binnenste heiligdom van het heilige der heiligen, kent iemand God niet van horen zeggen, maar kent hij God intiem en rechtstreeks. Het heilige der heiligen is de plaats van rechtstreekse gemeenschap met God.

Natuurlijk kunnen mensen zich op elk van die niveaus van kennis van God bevinden. Misschien zijn ze niet eens in de voorhof. Misschien geloven ze zelfs helemaal niet in God. Maar wanneer iemand tot God wil komen, staat er in Hebreeën 11:6 dat hij eerst moet geloven dat God bestaat en dat Hij de Beloner is van hen die Hem ijverig zoeken.

Wanneer je de voorhof binnengaat, kom je op de plek waar je God nadert vanaf het verst verwijderde punt vanwaar mensen Hem kunnen naderen, alleen verlicht door het licht van de natuur. Maar wanneer iemand daar bij het offeraltaar komt, enzovoort, gaat hij de gemeenschap van de tabernakel binnen. Dan kan hij op de plaats staan waar hij niet langer alleen afhankelijk is van gevolgtrekkingen uit de natuurlijke wereld en van natuurlijk licht. Hij kan dan werkelijk vertrouwd raken met de dingen van God door de Schrift en door wat andere leden van het lichaam van Christus hem aanreiken. Op dat punt bereikt iemand een ander soort kennis van God.

8

Gemeenschap met God volgens Johannes

Maar zelfs dat is niet het hoogste, want de hoogste kennis van God komt voort uit het persoonlijk kennen van Hem. Niet alleen door in de gemeente te zijn, maar door rechtstreekse gemeenschap met God te hebben. Kijk eens naar 1 Johannes, hoofdstuk 1. Ik vind het interessant dat Johannes in zijn geschriften meer gebruikmaakt van de tabernakel dan de meeste schrijvers van het Nieuwe Testament, hoewel de schrijver van Hebreeën dat natuurlijk het meest rechtstreeks doet. De schrijver van Hebreeën spreekt rechtstreeks over de tabernakel, meer dan wie dan ook. Maar de denkbeelden uit de tabernakel komen vaak terug in het Evangelie van Johannes en het boek Openbaring, en naar mijn mening ook hier in 1 Johannes.

Johannes zegt in 1 Johannes, hoofdstuk 1:

Wat er was vanaf het begin, wat wij gehoord hebben, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens

1 JOHANNES 1:1

Daarmee bedoelt hij Jezus. Het Woord des levens is door hen gezien, gehoord en aangeraakt. Hij is geopenbaard in het vlees, en Johannes en zijn metgezellen hadden op deze manier werkelijk contact met Hem. Hij zei:

— want het leven is geopenbaard en wij hebben het gezien, en wij getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons is geopenbaard —

1 JOHANNES 1:2

Jezus was dus van eeuwigheid bij de Vader, maar kwam naar de aarde en werd geopenbaard in de tijd van de apostelen, en zij zagen Hem. Vers 3:

wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij u, opdat ook u gemeenschap met ons hebt; en deze gemeenschap van ons is er ook met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus.

1 JOHANNES 1:3

Johannes zegt: wij, de apostelen en anderen, hadden de gelegenheid Jezus tijdens Zijn aardse leven te zien. Jullie, onze lezers, hadden die gelegenheid niet. Maar wij verkondigen jullie wat wij hebben gezien en gehoord, zodat jullie kunnen delen in de gemeenschap die wij hebben. Jullie kunnen gemeenschap met ons hebben, en onze gemeenschap is niets minder dan gemeenschap met God en met Zijn Zoon.

9

Koinonia en wandelen in Gods licht

Gemeenschap betekent dat je iets met elkaar deelt. Het woord hier in het Grieks is koinonia. Het Engelse woord ‘fellowship’ kan hier ook met ‘communion’ worden weergegeven. Het betekent een samensmelting, een vermenging en het delen van dingen. De Engelse woorden ‘fellowship’ en ‘communion’ vertalen allebei het woord koinonia, dat eenheid betekent, of iets wat gedeeld wordt. In dit geval is het een gedeelde relatie met God. Hij zegt: wij hadden deze gemeenschap met Jezus, en wij vertellen jullie erover, zodat jullie met ons gemeenschap kunnen hebben in deze gemeenschap, zodat jullie je hierin bij ons kunnen aansluiten.

Hij zegt in vers 5:

En dit is de boodschap die wij van Hem gehoord hebben en aan u verkondigen, dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is. Als wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben en wij toch in de duisternis wandelen, liegen wij en doen de waarheid niet. Maar als wij in het licht wandelen, zoals Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkaar, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

1 JOHANNES 1:5-7

Wanneer hij zegt:

We zijn met elkaar verbonden, dan zou die zin, los van iedere context, kunnen betekenen dat jij en ik gemeenschap met elkaar hebben. Maar hij bedoelt dat wij mensen gemeenschap hebben met God en God met ons. Dat is het ‘elkaar’: de gemeenschap tussen ons en God. Hoe weet ik dat? Omdat dat de context is. Hij zei in vers 6: als we zeggen dat we gemeenschap met Hem hebben terwijl we in de duisternis wandelen, dan hebben we geen gemeenschap met Hem. We liegen. Maar als we in het licht wandelen, dan hebben we wel gemeenschap met Hem. We hebben gemeenschap

met elkaar, wij en God samen. En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde. Vervolgens zegt hij dat als wij zeggen dat wij niet zondigen, we liegen. Maar als wij onze zonden belijden, vergeeft Hij ons.

Het punt hier is dat Johannes zegt dat er gemeenschap met God bestaat, met God, Die licht is, met God, Die het heilige der heiligen verlichtte. Hij is het licht waarin wij willen wandelen. We hebben inderdaad het getuigenis van mensen als Johannes. Dat is als het licht van de kandelaars: het lichaam van Christus dat ons verlicht en ons over God vertelt.

Maar er is een gemeenschap die niet alleen met ons is, maar met God Zelf. Als je in het licht wandelt, kun je gemeenschap met Hem hebben, want:

God is licht en in Hem is helemaal geen duisternis.

Licht heeft verschillende eigenschappen. Er is natuurlijk licht, er is kunstlicht en er is rechtstreeks licht van God, de heerlijkheid van God. Ik denk dat de voorhof natuurlijk de plek voorstelt waar iemand het verst van God verwijderd is, waar alleen de natuur hem licht geeft over God.

10

Het bronzen altaar in de voorhof

Buiten in die voorhof staan twee voorwerpen. Het eerste dat je tegenkomt, is een groot offeraltaar waarop dieren worden geofferd. Het is gemaakt van hout dat met brons is overtrokken. Daarna heb je het wasvat, dat kennelijk van massief gegoten brons is. Deze voorwerpen die buiten in de voorhof staan, zijn van brons, terwijl de voorwerpen binnen in het gebouw van goud zijn. Wanneer je het gebouw binnengaat, wordt brons vervangen door goud. Natuurlijk is er ook zilver in de tabernakel. Er is zilver, brons en goud. Brons is van deze metalen het minst waardevol, zilver is waardevoller en goud het waardevolst. Naarmate je dichterbij God komt, is alles meer van goud. Het verzoendeksel is van massief goud. Buiten is alles van brons, wat betekent dat het minder waardevol is. Het heeft waarde, maar het is niet zo waardevol als de gouden voorwerpen binnen.

Deze twee bronzen voorwerpen, het altaar en het wasvat, zijn respectievelijk de plaatsen van het offer en de wassing. Voor de christen is het offeraltaar uiteraard het kruis zelf. Daar offerde Jezus Zichzelf als het Lam van God. De plaats van de wassing komt vermoedelijk overeen met de waterdoop. Iemand komt eerst tot het kruis en gaat daarna door de doop. Door deze twee dingen gaat hij de tabernakel binnen, of komt hij er in elk geval voor in aanmerking om die binnen te gaan. Die tabernakel is de gemeenschap der heiligen: het lichaam van Christus, dat de tabernakel of de tempel van God op aarde is.

Het bronzen altaar wordt beschreven in Exodus 27, vers 1 tot en met 8. Er staat:

U moet ook het altaar van acaciahout maken; de lengte moet vijf el zijn, de breedte vijf el — het altaar moet vierkant worden — en zijn hoogte drie el.

EXODUS 27:1

De vierkante vorm van dit altaar is dus ongeveer twee meter vijftientig bij twee meter vijftientig. Dat is even groot als de gordijnen van de voorhof. De gordijnen zijn elk vijf el in het vierkant en het bronzen altaar is vijf el in het vierkant.

Het altaar was dus ongeveer één meter vijfendertig hoog, behoorlijk hoog. Het moet groot genoeg zijn om er hele stieren op te offeren.

U moet dan zijn hoorns op de vier hoeken ervan maken; zijn hoorns moeten er één geheel mee vormen en u moet het met koper overtrekken.

EXODUS 27:2

De horens leken kennelijk op de horens van een koe. Daar gaat men van uit. Op deze afbeelding kun je zien dat ze hier zo zijn weergegeven, met horens op de hoeken die naar buiten wijzen. Het doel van deze horens was niet alleen versiering; ze hadden een praktisch nut. Ze bonden het dier werkelijk vast aan de horens van het altaar. Wanneer je een dier doodt, spartelt het soms nog wat. En als het een groot dier is, wil

je niet dat het zo spartelt dat je de controle erover verliest. Daarom bonden ze het vast aan het altaar, aan de horens. Ze maakten horens op de hoeken van het altaar. Het altaar is van hout gemaakt, maar met brons overtrokken.

Vers 3 zegt:

Vervolgens moet u de bijbehorende potten maken om zijn as te verwijderen, en de bijbehorende scheppen, sprengbekkens, vorken en vuurschalen; alle bijbehorende voorwerpen moet u van koper maken.

EXODUS 27:3

11

Rooster, gereedschap en draagbomen

Je kunt op de afbeelding zien dat er naast de genoemde voorwerpen nog enkele andere dingen zijn. We zien daar zes tafels. Die tafels worden niet genoemd in het boek Exodus, maar de mensen die de maquette hebben gemaakt, gingen ervan uit dat er een werkblad geweest moet zijn. Ze moesten de bakken, scheppen, vorken en andere dingen ergens neerzetten. Waarschijnlijk legden ze die niet zomaar op de grond. Daarom heeft iemand aangenomen dat er tafels waren. Het aantal tafels daar en hun plaats staan niet in de Schrift, dus we weten niet echt of dat helemaal juist is. Maar er moeten nog andere oppervlakken zijn geweest om dingen op neer te zetten, want er worden veel dingen genoemd die ergens neergelegd moesten worden, waaronder deze scheppen, vuurpannen en bronzen gereedschappen.

U moet er vervolgens een rooster voor maken, een koperen rasterwerk, en op het raster moet u vier koperen ringen maken, op de vier uiteinden ervan.

EXODUS 27:4

Je moet dat onder de rand van het altaar plaatsen, onder het netwerk, misschien halverwege de hoogte van het altaar. Dit betekent dat er een rooster moet zijn dat het vuur onder het rooster scheidt van het vlees dat boven op het rooster ligt. Bedenk dat het altaar eigenlijk een barbecue was. Ze roosterden er dieren op. Je zou aannemen dat het vuur onder het rooster was en het dier boven het rooster. Of misschien lagen de kolen boven op het rooster en lag het dier nog hoger. Maar het punt is dat er binnenin, halverwege tussen de onderkant en de bovenkant, een rooster zat. Het was een bronzen raster of rooster, zoals je dat zou verwachten bij een barbecue. Je moet iets hebben wat het vlees van de kolen scheidt, en dat was de functie ervan.

In vers 6 staat:

Verder moet u draagbomen voor het altaar maken, draagbomen van acaciahout, en ze met koper overtrekken. Zijn draagbomen moeten zó in de ringen gestoken worden dat de draagbomen aan beide zijanten van het altaar zijn als men het draagt. U moet het altaar van planken maken, vanbinnen hol. Zoals Hij het u op de berg getoond heeft, zo moet men het maken.

EXODUS 27:6-8

Op deze afbeelding zijn de draagbomen niet echt te zien. Maar al deze voorwerpen, behalve de kandelaar en het wasvat, werden verplaatst door ze op de schouders van de priesters te dragen. Ze moesten verplaatst kunnen worden en hadden draagbomen aan de zijanten, één aan elke kant. Die waren door metalen ringen met het voorwerp verbonden. Je steekt die draagbomen erdoorheen. De draagbomen waren van hout, maar ze waren overtrokken met hetzelfde metaal als het voorwerp zelf, zodat ze eruitzagen alsof ze er deel van uitmaakten. Die draagbomen werden er dan doorheen geschoven en zo droegen ze het voorwerp op hun schouders. Daar wordt hier naar verwezen.

De andere verwijzing naar het bronzen altaar staat in hoofdstuk 38, vers 1 tot en met 7, maar daar staat in wezen dezelfde informatie. We hoeven dat niet per se nog eens te lezen. Maar hoofdstuk 38, vers 1 tot en met 7, geeft die informatie wanneer ze het daadwerkelijk maakten.

12

Het wasvat en de bronzen spiegels

Daarna wordt het bronzen wasvat beschreven in hoofdstuk 30, vers 17 tot en met 21. In Exodus 30, vers 17 tot en met 21, staat:

En de HEERE sprak tot Mozes: U moet vervolgens een koperen wasvat maken, met een bijbehorend koperen voetstuk, voor het wassen. En u moet het plaatsen tussen de tent van ontmoeting en het altaar, en er water in doen,

EXODUS 30:17-18

Dat was in wezen een wasbekken.

Dat is de voorstelling van een kunstenaar. Maar als je naar het grote geheel kijkt, zie je eerst het altaar en dan staat het wasvat tussen de tent van samenkomst en het altaar. Daar moesten ze het neerzetten.

zodat Aäron en zijn zonen hun handen en voeten met water daaruit kunnen wassen. Wanneer zij de tent van ontmoeting binnengaan, moeten zij zich met water wassen, opdat zij niet sterven. Of wanneer zij tot het altaar naderen om dienst te doen door een vuuroffer voor de HEERE in rook te laten opgaan, moeten zij hun handen en voeten wassen, opdat zij niet sterven. Dit is een eeuwige verordening voor hen, voor Aäron en zijn nageslacht, al hun generaties door.

EXODUS 30:19-21

Nu was degene die zich hier waste de priester, niet de aanbidders. De aanbidders bracht een dier naar het altaar en de priester offerde het dier voor hem op het altaar. Daarna ging de priester zich wassen, omdat hij zojuist een dier had geslacht. Hij had bloed aan zijn handen en dergelijke, en daarna waste hij zich. Vooral als hij de priester was die de

tabernakel binnen zou gaan. Niet iedere priester die een dier offerde, ging ermee de tabernakel binnen. Maar sommige priesters deden dat elke dag en brandden wierook. Er staat dat hij zich moest wassen voordat hij daar naar binnen ging.

De andere plaats waar het bronzen wasvat wordt genoemd, is eenvoudigweg hoofdstuk 38, vers 8. Slechts één vers vermeldt hoe het werd gemaakt. Exodus 38:8 zegt:

Vervolgens maakte hij het koperen wasvat met het bijbehorende koperen voetstuk uit de spiegels van de dienstdoende vrouwen, die dienstdeden bij de ingang van de tent van ontmoeting.

EXODUS 38:8

Blijkbaar hadden deze vrouwen bronzen spiegels van de Egyptenaren geleend of meegenomen. Dat was in die tijd het enige soort spiegel dat ze hadden. Ze hadden nog geen glas. Glas werd nog niet gebruikt en ze hadden geen glazen spiegels. Dus als iemand zich wilde verzorgen of zichzelf wilde bekijken, moest diegene een sterk gepolijst bronzen oppervlak hebben. Dat gebruikten ze als spiegel.

Daarom verwijst Paulus, wanneer hij in 1 Korinthe 13 zegt:

Nu immers kijken wij door middel van een spiegel in een raadsel,

1 KORINTHE 13:12

[Vertalersnoot: De Engelse vertaling waarop de spreker reageert, omschrijft dit als 'door een spiegel, donker of vaag'. Daarom spreekt hij hierna over een wazig spiegelbeeld; de HSV heeft 'in een raadsel'.]

naar het feit dat spiegels niet echt een scherp spiegelbeeld gaven. Het waren geen glazen spiegels waarin je een heel helder spiegelbeeld kon zien. Ze waren nogal wazig. Het was het beste wat ze hadden.

Vrouwen waren natuurlijk gehecht aan hun spiegels, vanwege hun verlangen om zich te verzorgen. Deze vrouwen schonken hun koperen spiegels, hun bronzen spiegels. Die werden blijkbaar omgesmolten en tot het wasvat voor de reiniging gemaakt.

13

Dierenoffers en verzoening door Christus

Ik heb natuurlijk gezegd dat deze dingen symbolisch verwijzen naar het kruis en naar de doop. Ik geloof dat we het misschien anders zouden kunnen zeggen: het dierenoffer stelt verzoening voor, en dat is wat wij bij het kruis ontvangen. Van verzoening is sprake wanneer een onschuldig slachtoffer de prijs voor een schuldige heeft betaald. Eigenlijk betekent verzoening dat niet, maar zo wordt in de Bijbel verzoening tot stand gebracht. Verzoening betekent ongerechtigheid bedekken. Het betekent dat het in zekere zin in orde wordt gebracht. Niet dat het kwaad in orde wordt gemaakt, maar dat de toestand van degene die de slechte daad heeft begaan in orde wordt gebracht. Die persoon wordt dan, zoals wij zouden zeggen, gerechtvaardigd, onschuldig verklaard. Dat wordt tot stand gebracht door de verzoening van Christus.

In het Oude Testament werd het bloed van dieren hiervoor gebruikt, hoewel de schrijver van Hebreeën ons vertelt:

Want het is onmogelijk dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneemt.

HEBREEËN 10:4

De offers die in de tabernakel werden gebracht, namen zonden dus niet werkelijk weg. Wat neemt zonden dan wel weg? Genesis 15:6 zegt:

En hij geloofde in de HEERE, en Die rekende hem dat tot gerechtigheid.

GENESIS 15:6

Dat is volgens Paulus altijd het middel geweest waardoor wij rechtvaardig worden, niet het brengen van dierenoffers.

Er moest echter wel een offer worden gebracht, maar dat offer was het offer van Christus. Het offer van Christus en ons geloof in Zijn offer brengen ons verzoening. Wat was dan het doel van de dierenoffers? Ze wezen vooruit naar Christus. Ze waren

een voorafschaduwing van Christus. Ze brachten op symbolische wijze lessen over de noodzaak van het offer van Christus als het Lam van God, Dat de zonden van de wereld zou wegnemen. Het altaar laat dus zien dat er een bloedig offer nodig is, een bloedverzoening.

Vergaf God in het Oude Testament mensen wanneer ze zich bekeerden en geloofden? Ja, dat deed Hij.

hoewel Jezus nog niet gestorven was. Ik geloof dat God in het Oude Testament degenen die geloof hadden, degenen die zich bekeerden en degenen die Hem volgden als het ware op krediet vergaf, omdat Hij wist dat Hij Christus zou zenden om te sterven. Er moest een prijs worden betaald, maar Hij zou die op de rekening zetten, en Jezus zou de rekening betalen wanneer Hij kwam.

God wist dus dat Jezus zou komen en de prijs voor alle zonden van de wereld zou betalen. Daarom vergaf Hij mensen in het Oude Testament daadwerkelijk op grond van het offer van Christus. Zoals ik al zei, deed Hij dat op krediet, en vervolgens kwam Jezus en betaalde de rekening. Dit altaar vertegenwoordigt dus verzoening, bloedverzoening.

14

Christus en de Grote Verzoendag

We hebben gezien dat er in het boek Hebreeën enkele verwijzingen naar deze bloedverzoening staan. In Hebreeën 9:11–14 staat:

Maar toen is Christus verschenen, de Hogepriester van de toekomstige heils goederen. Hij is door de meerdere en meer volmaakte tabernakel gegaan, die niet met handen is gemaakt, dat is: die niet van deze schepping is. Hij is niet door bloed van bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed eens en voor altijd binnengegaan in het heiligdom en heeft daardoor een eeuwige verlossing teweeggebracht. Want als het bloed van stieren en bokken en de as van de jonge koe, op de verontreinigten gesprenkeld, hen heiligt tot reinheid van het vlees, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf smetteloos aan God geofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken om de levende God te dienen!

HEBREEËN 9:11–14

Wanneer de schrijver van Hebreeën over de tabernakel spreekt, denkt hij vooral aan de Grote Verzoendag. De tabernakel werd in Israël elke dag voor aanbidding gebruikt, maar er was één dag waarop hij voor het belangrijkste doel werd gebruikt. Dat was de Grote Verzoendag, wanneer de priester daadwerkelijk het heilige der heiligen binnenging. Wanneer de schrijver van Hebreeën dus over de tabernakel wil spreken, wil hij er voornamelijk over spreken in verband met datgene waarvoor hij op de Grote Verzoendag werd gebruikt.

De priester offerde op dit koperen altaar een groot aantal kalveren, geiten en dergelijke. Hij nam het bloed van dat offer mee en ging uiteindelijk het heilige der heiligen binnen. Daar sprenkelde hij dat bloed op het verzoendeksel in het heilige der

heiligen. Dat was het ritueel van de Grote Verzoendag. Dat gebeurde eenmaal per jaar. Ze noemen die dag Jom Kipoer. Jom Kipoer betekent Grote Verzoendag. Dat was wat hij deed.

De schrijver van Hebreeën denkt dus aan dit altaar en de offers die daar werden gebracht. Hij denkt daarbij niet alleen aan alle offers die daar dag in, dag uit werden gebracht, maar in het bijzonder aan de offers die de hogepriester daar op de Grote Verzoendag bracht. Hij zegt dat Jezus het heilige der heiligen binnenging zoals de priester dat op de Grote Verzoendag doet, niet met het bloed van stieren en geiten en dergelijke, of met de as van een jonge koe.

Hij zegt:

Het bloed van stieren en bokken en de as van een jonge koe maken onreine mensen uiterlijk rein wanneer ze daarmee worden besprenkeld. Hoeveel te meer zal dan het bloed van Christus, Die Zichzelf door de eeuwige Geest volmaakt aan God heeft geofferd, je geweten zuiveren van dode werken, zodat je de levende God kunt dienen?

Dit wijst er dus op dat er in de tabernakel gebruik werd gemaakt van dierenoffers, maar dat waren offers van geiten, kalveren, stieren enzovoort. Het wijst vooruit naar het offer van Christus Zelf, het betere offer, het betere bloed en een betere tabernakel.

15

Het voltooide offer van Christus

In Hebreeën 10:11–12 staat:

En iedere priester stond wel dagelijks te dienen en bracht vaak dezelfde slachtoffers, die de zonden toch nooit zouden kunnen wegnemen, maar deze Priester is, nadat Hij één slachtoffer voor de zonden geofferd had, tot in eeuwigheid gezeten aan de rechter hand van God.

HEBREEËN 10:11–12

Met deze Man wordt Jezus bedoeld. Op dit punt denkt hij niet aan de Grote Verzoendag. Hij spreekt over het dagelijkse gebruik van dit altaar door de gewone priesters. Het punt dat de schrijver hier in Hebreeën 10:11 maakt, is dat het offeraltaar waar we hier naar kijken elke dag werd gebruikt. De gewone priester stond daar elke dag. Merk op dat daar geen stoel staat.

Ze gingen niet zitten. Ze stonden elke dag dezelfde offers te brengen, zegt hij. De vervulling daarvan was Christus. Er is echter een verschil: Christus staat niet elke dag hetzelfde offer te brengen. Hij bracht één offer, eenmaal en voor altijd, en ging aan de rechterhand van God zitten. Dit is veelbetekenend. De schrijver van Hebreeën wil dat we zien wat dit betekent.

In het oude verbond gingen de priesters niet echt zitten. Er was altijd weer een ander offer dat gebracht moest worden. Ze konden nooit van hun werk rusten. Ze brachten vandaag een offer voor de zonden van vandaag, maar morgen zouden er weer zonden zijn. Daarvoor zouden ze ook offers moeten brengen. Er kwam nooit een einde aan. Ze konden er nooit van rusten. Het werd nooit voltooid. Christus daarentegen bracht één offer van Zichzelf, dat voor altijd toereikend was, en Zijn werk is voltooid. Daarna ging Hij zitten, waarmee Hij duidelijk maakte dat Hij klaar was. Hij ging aan de rechterhand van God zitten, in tegenstelling tot de priesters, die bij het altaar moesten blijven staan. Hij was klaar. Hij bracht één offer. De verzoening is eens en voor altijd tot stand gebracht. Dat is wat de schrijver van Hebreeën ons vertelt over de vervulling hiervan.

16

Het wasvat als beeld van de doop

Ook het wasvat voor de reiniging komt in Hebreeën hoofdstuk 10 ter sprake. Ik noemde eerder vers 22. Hebreeën 10:22 zegt:

laten wij tot Hem naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, nu ons hart gereinigd is van een slecht geweten en ons lichaam gewassen is met rein water.

HEBREEËN 10:22

Dat verwijst naar het bloed van het altaar, maar in ons geval naar het bloed van het kruis: het bloed van Christus dat op ons hart wordt gesprenkeld en ons van een kwaad geweten reinigt. We hebben zojuist in hoofdstuk 9 gezien dat het het bloed van Christus was dat ons geweten reinigt om de levende God te dienen. Maar er staat ook:

En nu ons lichaam met zuiver water is gewassen.

Ik weet vrij zeker dat de schrijver van Hebreeën hier aan de doop denkt, al spreekt hij niet noodzakelijk over alle betekenissen die de doop heeft. Hij brengt hem in verband met de beelden van de tabernakel. Wanneer je tot God nadert, kom je de voorhof binnen. Je komt bij het altaar waar het bloed wordt vergoten. Je wordt met Zijn bloed besprenkeld en daarna word je gewassen.

Hij beschouwt ons als priesters, want de gewone aanbieder in de tabernakel ging zich niet in het wasvat wassen. Dat deden de priesters. Maar wij zijn een koninkrijk van priesters. Christus is onze Hogepriester en wij zijn priesters. Wij gaan de tabernakel binnen. Wij hebben priesterlijke voorrechten. Bij het altaar werd de priester bijna onvermijdelijk met bloed besprenkeld. Hij werd opzettelijk met bloed besprenkeld toen hij als priester werd aangesteld. Dat ritueel vinden we in Exodus hoofdstuk 29. Maar wanneer hij dagelijks zijn offers bracht, spatte er voortdurend bloed rond. Hij zat onder het bloed. Hij ging naar het wasvat en waste zich voordat hij de tabernakel binnenging.

De schrijver van Hebreëen zegt dat dit een beeld is van hoe wij tot God naderen. Wij zijn met bloed besprenkeld. Wij hebben ons bij het wasvat gewassen. Dat zijn natuurlijk de middelen waardoor iemand het Koninkrijk van God binnengaat, de gemeente, het lichaam van Christus, binnengaat, de tabernakel binnengaat en Christus binnengaat: door gereinigd te worden — dat wil zeggen, doordat er voor hem verzoening tot stand is gebracht en hij van zonde gerechtvaardigd is — en daarna gewassen te worden.

17

Wedergeboorte en geestelijke reiniging

Hoewel de doop het beeld van die wassing is, is de geestelijke werkelijkheid die hij voorstelt volgens mij wedergeboorte en reiniging. Ik denk dat we Paulus daarop zien zinspelen in Titus hoofdstuk 3, vers 5. In Titus hoofdstuk 3, vers 5, zegt Paulus:

maakte Hij ons zalig, niet op grond van de werken van rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar vanwege Zijn barmhartigheid, door het bad van de wedergeboorte en de vernieuwing door de Heilige Geest.

TITUS 3:5

Er staat dat wij de wassing van de wedergeboorte hebben ondergaan. Wedergeboorte vindt plaats wanneer je overgaat van de dood naar het leven, wanneer je opnieuw geschapen wordt, wanneer je opnieuw geboren wordt. Dat is wat wedergeboorte is. Hij zegt dat dit een reiniging is, een wassing. Christen worden heeft twee aspecten. Het ene is dat je gerechtvaardigd wordt en het andere is dat je wedergeboren wordt. De wassing van de wedergeboorte is het afleggen van een oud leven en het aandoen van een nieuw leven.

Bij het koperen altaar, het bronzen altaar, hebben we het beeld van dat verzoenende bloed dat ons door ons geloof rechtvaardigt. Daarna hebben we bij het wasvat de wederbarende wassing, de wassing van de wedergeboorte. Er zijn veel christenen die geloven dat de doop wedergeboorte teweegbrengt. Zij geloven in doopwedergeboorte.

Ik geloof niet dat de Bijbel dat leert, maar er staan beslist dingen in de Bijbel die de indruk wekken dat de eerste christenen in gedachten een verband legden tussen opnieuw geboren worden en door het water gaan. Maar dat komt alleen doordat zij mensen doopten op hetzelfde moment dat die tot geloof kwamen. Zij kwamen tot geloof en werden binnen enkele ogenblikken gedoopt. Over het algemeen was dat de normale gang van zaken. Daarom maakten zij niet noodzakelijk een scheiding tussen deze dingen. Zij wisten eenvoudig dat het hele proces van bekering en doop hen in Christus bracht en hun rechtvaardiging en wedergeboorte gaf. Dat is volgens mij wat deze rituelen in de voorhof voorstellen.

18

De vier dekkleden van het heiligdom

Daarna gaat men het heiligdom binnen, het gebouw in. Het heiligdom zelf, het gebouw, wordt beschreven in hoofdstuk 26 en het is behoorlijk ingewikkeld. Een heel hoofdstuk beschrijft het gebouw. Het gebouw zelf heeft aan drie zijden wanden van planken, maar het heeft geen dak. Het gebouw zou een openluchtconstructie zijn als deze dekkleden er niet overheen lagen. Er waren vier dekkleden en ze worden beschreven in de volgorde waarin ze erop werden gelegd. Het eerste is een linnen dekkleed, een linnen gordijn. Het tweede is een dekkleed van geitenhaar, dat samengeperst zou zijn tot iets wat wij vilt noemen. In zekere zin zou het enige isolatie bieden tegen de warmte en de kou buiten het gebouw. Geen geweldige isolatie, maar toch enige. Vilt ziet er echter niet erg aantrekkelijk uit. Daarom ligt er onder het vilt, waar iemand het van binnenuit werkelijk kon zien, dit fijnlinnen gordijn over het gebouw. Het is blauw, rood en purper, dezelfde kleuren als op het voorhangsel, het scherm en de deur van de tabernakel.

Dit linnen dekkleed werd als eerste aangebracht, dus dat was alles wat van binnenuit zichtbaar was. Dat vormde het plafond waar een man naar opkeek: het blauwe, purperen en rode tapijtwerk daar. Of misschien was het geen tapijtwerk. Misschien was het gewoon linnen. Maar daarboven, onzichtbaar voor iedereen, lag een dekkleed van geitenhaar, waarschijnlijk zoiets als een dikke laag vilt. Daaroverheen lag een

dekkleed van ramsvellen die rood geverfd waren. Dat was dus een soort leren dekkleed. Maar daar lag nog een leren dekkleed overheen, waarvan in vers 14 in de New King James wordt gezegd dat het van dassenvellen was gemaakt.

‘Dassenhuid’ volgt zo ongeveer de King James Version. Er is tegenwoordig geen enkele geleerde die gelooft dat het hier over dassenhuid gaat. Over welk dier het dan wel gaat, bestaat niet altijd overeenstemming. Maar de meesten geloven dat het verwijst naar een of ander zeezoogdier. Sommigen geloven dat het vertaald moet worden met dolfijnenleer of zeehondenleer, en waarschijnlijk zijn er nog meer die denken dat het doejongleer moet zijn. Een doejong is een zeekoe die in de Rode Zee voorkwam en daar nog steeds voorkomt.

Wat voor dier het ook was, of het nu zeehonden, dolfijnen of zeekoeien waren, deze dieren zouden niet gemakkelijk te vangen zijn. Ik weet niet waar de Israëlieten de huid van een zeekoe of een dolfijn vandaan zouden halen, aangezien ze geen schepen en dergelijke hadden om de zee op te gaan. Die vang je niet door er zwemmend achteraan te gaan. Maar naar alle waarschijnlijkheid kregen ze deze huiden van de Egyptenaren, en de Egyptenaren importeerden spullen uit allerlei gebieden. Deze leren dekkleden hoefden dus niet het resultaat te zijn van het feit dat de Israëlieten deze dieren hadden gevangen of gevild. Deze materialen waren veeleer vanuit Egypte met hen meegebracht. Blijkbaar hadden de Egyptenaren iets van dit doejongleer of zeehondenleer, of wat het ook was.

19

De buitenkant en de schoonheid van Christus

Het zeehondenleer of doejongleer, wat dat buitenste dekkleed ook was, wordt hier dassenhuid genoemd. Elders in de Schrift wordt ernaar verwezen als het materiaal waarvan schoenleer werd gemaakt, want elders in de Bijbel wordt erover gesproken dat de Israëlieten schoenen van de huid van ditzelfde dier droegen. Het is dus een sterke huid. En omdat die van een bepaald soort zeezoogdier afkomstig is, is hij waterdicht. Hij vormt een waterdicht dekkleed over de bovenkant van de tent.

Het zou er niet erg aantrekkelijk uitzien. Het zou een onopvallende kleur hebben, zoals grijs of lichtbruin. Daardoor zou de buitenkant van de tabernakel er niet erg fraai uitzien. Hij zou aardkleuren hebben. Het zou een sterk leren dekkleed zijn.

Christelijke uitleggers hebben op verschillende manieren betekenis toegekend aan deze dekkleden. Soms zeggen ze dat het geitenhaar, dat over het eerste linnen dekkleed ligt, de zonde voorstelt. Maar de roodgeverfde ramshuid die het bedekt, is dan als het bloed van Christus dat de zonde bedekt. De sterke buitenkant van zeehondenleer stelt eenvoudigweg de eenvoudige, robuuste verschijning van Christus voor. Van buiten was er werkelijk niet veel aan Hem te zien. Maar als je naar binnen kijkt, zie je daar dit prachtige fijne linnen in blauw, rood en purper.

Daarom zeggen sommigen dat de tabernakel als Jezus is. Van buiten ziet Hij er heel eenvoudig en heel gewoon uit, zonder iets bijzonders of sierlijks aan Hem.

Want Hij is als een loot opgeschoten voor Zijn aangezicht, als een wortel uit dorre aarde. Gestalte of glorie had Hij niet; als wij Hem aanzagen, was er geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben.

JESAJA 53:2

Dat staat in Jesaja 53. Maar als je eenmaal in Christus bent, zie je Hem heel anders. Hij is prachtig voor degenen die in Hem zijn. Maar een deel hiervan is slechts een vermoeden over wat deze dingen betekenen. In feite geldt dat voor dit alles. Maar het is mogelijk dat deze betekenissen juist zijn.

20

Afmetingen en ligging van de dekkleden

Voor het geval de beschrijving van deze dingen in hoofdstuk 26 verwarrend was: als daar gesproken wordt over het eerste dekkleed, van fijn linnen in blauw, purper en scharlakenrood, dan waren daarin afbeeldingen van cherubs geweven of geborduurd.

Dit gordijn moest in totaal ongeveer 12,8 meter bij 18,3 meter zijn, maar het bestond uit tien delen. Elk deel was ongeveer 12,8 meter lang en 1,8 meter breed.

Zo moest ook het dekkleed van geitenhaar in totaal ongeveer 13,7 meter bij 20,1 meter zijn, maar elk afzonderlijk deel was ongeveer 13,7 meter bij 1,8 meter. Deze grote dekkleden, die van stof gemaakt waren en niet van leer, moesten geweven worden. Ze werden gemaakt in stroken van ongeveer 1,8 meter breed, die aan elkaar werden vastgemaakt en vastgenaaid. Bij het ene dekkleed vormden tien van die stroken een dekkleed van ongeveer 18,3 meter lang, en het andere was ongeveer 20,1 meter lang. Maar er staat niet waarom ze die in stroken van ongeveer 1,8 meter maakten. Sommige uitleggers denken dat het grootste beschikbare weefgetouw bepaalde hoe breed een geweven rol stof maximaal kon zijn: ongeveer 1,8 meter breed. Dus als je iets nodig had van ongeveer 13,7 bij 18,3 meter, moest je tien stroken van ongeveer 1,8 meter breed maken en die aan elkaar naaien om het geheel ongeveer 18,3 meter lang te maken. In de andere richting kon je het zo lang maken als je wilde, maar de breedte van het weefgetouw zou het wellicht beperken tot een breedte van ongeveer 1,8 meter.

Het linnen dekkleed moest groot genoeg zijn om de hele tabernakel te bedekken: over het dak, langs de achterkant en langs de zijkanten, bijna helemaal tot op de grond, tot op een el van de grond. Wanneer je deze tien banen van ongeveer 1,8 bij 12,8 meter bij elkaar nam, liep de lengte van ongeveer 12,8 meter dwars over de tabernakel en de lengte van ongeveer 18,3 meter in de lengterichting. De tabernakel was van voor naar achter ongeveer 13,7 meter lang, met aan de achterkant bovendien een neerhangend gedeelte van ongeveer 4,6 meter. De lengte van ongeveer 18,3 meter bedekte dus de bovenkant en de achterkant: de ongeveer 13,7 meter lange bovenkant van het bouwwerk plus de ongeveer 4,6 meter langs de achterkant naar beneden.

De andere afmeting was ongeveer 12,8 meter. Over de bovenkant was het ongeveer 4,6 meter en langs elke zijkant naar beneden eveneens ongeveer 4,6 meter. Als het dekkleed het bouwwerk dus volledig tot op de grond moest bedekken, zou het in die richting ongeveer 13,7 meter moeten zijn. Maar het was slechts ongeveer 12,8 meter. Dat betekent dat het aan weerszijden tot op ongeveer 45 centimeter van de grond kwam. Dat was ongetwijfeld om het linnen tegen de modder te beschermen. Het linnen, dat een fijne stof zou zijn, was niet bedoeld om over de grond te slepen, vooral

niet als het regende of iets dergelijks. Het zou modderig worden en moeilijk schoon te maken zijn. Daarom hing het niet helemaal tot op de grond. Aan weerszijden kwam het tot op ongeveer 45 centimeter van de grond.

Dit linnen gordijn bedekte de hele bovenkant en liep aan de achterkant helemaal naar beneden. Aan de zijkanten bedekte het de bovenkant en liep het bijna tot op de grond, maar net niet: aan de zijkanten bleef het 18 inch boven de grond.

Het gordijn van geitenhaar was groter. Het was 66 voet lang, dus het overbrugde dezelfde afstand, maar aan de voorkant was er extra lengte. Die werd, zo staat er, dubbelgeslagen. Het zes voet lange gedeelte aan de voorkant werd omgeslagen om daar om de een of andere reden een soort rand te vormen. Misschien was dat alleen om esthetische redenen; ik weet het niet. Maar ook de totale breedte was groter. Die was niet 42 voet, maar 45 voet. Het gordijn van geitenhaar bedekte dus de bovenkant en liep vervolgens langs de zijkanten helemaal tot op de grond.

Maar het geitenhaar was zwart. Het was niet aantrekkelijk, en ze probeerden het niet mooi te houden. Daarom maakte het niet uit als het de grond raakte. Het bedekte de linnen bedekking volledig en zelfs meer dan dat, want de linnen bedekking kwam niet helemaal tot op de grond, maar de bedekking van geitenhaar liep eroverheen tot aan de grond.

Dan moeten we aannemen dat de roodgeverfde ramsvellen en de doejonghuiden, of zeehondenhuiden — hun afmetingen worden ons niet vermeld — het geheel bedekten en het zo tegen het weer beschermden.

21

De gouden planken en dwarsbalken

De wanden van het gebouw worden vervolgens besproken in de verzen 15 tot en met 30. Zoals we weten, waren de wanden 15 voet hoog en was het gebouw 45 voet lang. Het was opgebouwd uit afzonderlijke planken, omdat het gebouw verplaatsbaar moest zijn. Ze moesten het uit elkaar kunnen halen tot stukken die vervoerd konden worden. Toch waren de planken buitengewoon zwaar, omdat ze met goud overtrokken waren, en goud is erg zwaar.

Deze planken waren gemaakt van acaciahout en elke plank was in feite 15 voet lang en 27 inch breed. Ze waren dus meer dan twee voet breed en 15 voet lang. Ze werden rechtop naast elkaar gezet en raakten elkaar. Voor elk van de langere zijden van het gebouw waren er twintig. Wanneer twintig ervan rechtop en met de randen tegen elkaar stonden, vormden ze samen een lengte van 45 voet.

Ze stonden boven op zilveren voetstukken. De buitenste pilaren stonden op bronzen voetstukken; deze stonden op zilveren voetstukken. Die vormden de fundering voor deze planken. De planken waren met goud overtrokken. Dat betekent dat de wanden eruitzagen alsof ze van massief goud waren wanneer de planken naast elkaar werden gezet en de binnenwand van het gebouw vormden. Het lamplicht zou daarom schitterend weerkaatsen in dit gebouw, dat aan twee zijden van goud was. De bovenkant was natuurlijk van linnen. En dan was er het heilige der heiligen, aan één uiteinde afgescheiden door een voorhangsel. Maar twee zijden ervan waren van massief goud. Het licht werd dus heel sterk weerkaatst.

Er waren vijf dwarsbalken die de planken bijeenhielden, zodat ze niet ten opzichte van elkaar uit het lood zouden raken. Ze moesten bij elkaar worden gehouden alsof ze één massief geheel vormden. Er zaten dus ringen aan, en ze hadden vijf stokken die ze door deze ringen schoven. Die liepen langs de randen, zodat ze de planken ten opzichte van elkaar op hun plaats konden houden alsof ze één wand vormden. Dat is wat daar wordt beschreven.

Wanneer het tijd was om het geheel af te breken, konden ze die stokken er natuurlijk uithalen en was elke plank weer een afzonderlijke plank. Ze konden het inpakken en veel gemakkelijker verplaatsen dan wanneer ze een hele wand hadden moeten verplaatsen. Zo wordt het beschreven.

Zo wordt het gebouw, het heiligdom, dus voor ons beschreven. De daadwerkelijke bouw ervan wordt opnieuw beschreven in hoofdstuk 36, de verzen 8 tot en met 38. Daar worden dezelfde details gegeven als in hoofdstuk 26, dus daar hoeven we nu niet echt naar te kijken.

We zullen terugkomen op de tafel met de toonbroden, de kandelaar en het reukofferaltaar. Hopelijk zullen we ook het heilige der heiligen uitvoerig kunnen behandelen. Ik wil het ook hebben over enkele manieren waarop het Nieuwe

Testament duidelijk de betekenis van deze dingen naar voren brengt.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Exodus 27:9
- Exodus 27:12
- Exodus 27:14-15
- Exodus 27:16-18
- Exodus 38:9-20
- Romeinen 1:20
- Psalmen 19:1
- Openbaring 1:20
- 1 Johannes 1:1
- 1 Johannes 1:2
- 1 Johannes 1:3
- 1 Johannes 1:5-7
- Exodus 27:1
- Exodus 27:2
- Exodus 27:3
- Exodus 27:4
- Exodus 27:6-8
- Exodus 30:17-18
- Exodus 30:19-21
- Exodus 38:8
- 1 Korinthe 13:12
- Hebrreeën 10:4
- Genesis 15:6
- Hebrreeën 9:11-14
- Hebrreeën 10:11-12
- Hebrreeën 10:22
- Titus 3:5
- Jesaja 53:2

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.